

věta jest vázána s větou předcházející, ve které slovo »tím« jest vyloženo jako volné nakládání s nemovitostí její změna i zastavení vlastníkem nebo uživatelem nemovitosti, jimž právě zákon v první větě § 3, odst. (4) tato práva vyhrazuje.

Jen ti to mají také povinnost uvědomiti telegrafní správu o zamýšlených pracích na nemovitosti (§ 3, odst. (4), čís. 1) a jen jim zákon v § 3, odst. (4) pod čís. 2 a) ukládá povinnost k náhradě škody za podmínek v § 3, odst. (4), čís. 2 a) vytčených, což plyne též z dalších ustanovení § 3, odst. (4), čís. 2 pod b) a c), jež zase mají na mysli jen vlastníky nebo uživatele nemovitosti.

V souzené věci však jest žalována podnikatelská firma, jež není ani vlastníkem ani uživatelem nemovitosti, stížené telegrafním zařízením, na níž prováděla jen práce, k nimž byla smlouvou zjednána, tedy jako osoba třetí, na niž však předpis § 3, odst. (4) vůbec nedopadá a názor odvolacího soudu v této otázce jest právně mylný.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 6. března 1931,
č. j. R I 34/31. Dr. Jar. Homolka.

Podle § 72. zák. z 8. XI. 1928 č. 148 Sb. z. a n. (o poj. zam. pro případ nemoci, invalidity a stáří) rozhodne spor mezi zaměstnanci nem. pojišťovny zrušené a nem. pokladnou přejímající členy pojišťovny zrušené Ústřední sociální pojišťovna. Tím rozumí se však toliko spory o to, má-li přejímací pojišťovna vstoupiti do služebních smluv se zaměstnanci zrušené pojišťovny a má-li zaměstnance zrušené pojišťovny převzít, ne však spory jiné.

Důvody:

Jest především řešiti otázku, jaký význam a dosah má ustanovení posl. věty 5. odst. § 72 zák. č. 221 z r. 1924 ve znění nov. č. 184/1928 Sb. z. a n., »že případné spory rozhodne Ústřední sociální pojišťovna«. Zmíněný 5. odst. § 72 nebyl obsažen ani v zákoně č. 221/1924, ani ve vlád. návrhu novely k němu (tisk 1225 posl. sněm.), nýbrž byl zařaděn do osnovy uvedené novely v § 46 návrhu soc.-pol. výboru posl. sněmovny (tisk 1777) a byl pak uzákoněn. O významu a dosahu nového ustanovení, o něž tu jde, nelze z materiálů k novele č. 184/1928 nic vyčísti, takže pro jeho výklad jest rozhodujícím vlastní smysl slov zákona v jejich souvislosti (§ 6 obč. z.).

§ 72 zák. pojednává o zrušení a likvidaci nem. pojišťovny a v 5. odst. se činí tato opatření na prospěch zaměstnanců zrušené pojišťovny: »Přejímající nemocenské pojišťovny vstupují podle zásady uvedené v odst. 3. do služebních smluv se zaměstnanci zrušené pojišťovny, pokud tyto smlouvy byly sjednány rok před zrušením nem. pojišťovny a nevybočují z mezí vzorného služebního

řádu (§§ 67 a) a 69)«. Podobné ustanovení jest obsaženo také v novém § 30 b). Změní-li se obvody nem. pojišťoven nebo zřídí-li se nová nem. pojišťovna, jsou nem. pojišťovny, které převezmou pojištěnce, též povinny převzítí přiměřený počet zaměstnanců. Při tom platí obdobně ustanovení § 72 odst. 5. zákona. Obdobné použití ustanovení § 72 odst. 5. jest dále nařízeno v odstavci 4. § 73 pro případy zrušení jiných nem. pojišťoven než okresních. — Slovné znění uvedených zák. předpisů svědčí o tom, že »případnými spory«, jež rozhodnouti jest podle posl. věty 5. odstavce § 72 povolána Ú. S. P., míní zákon zajisté takové spory, které vzniknou mezi přejímací nem. pojišťovnou a zaměstnanci zrušené neb omezené pojišťovny z důvodu, že přejímací nem. pojišťovna odepřela převzítí zaměstnance omezené pojišťovny (§ 30 b), pokud se týče vstoupiti podle zásady uvedené v odst. 3. § 72 do služebních smluv se zaměstnanci zrušené pojišťovny, pokud tyto smlouvy byly sjednány rok před zrušením nem. pojišťovny a nevybočují z mezí vzorného služ. řádu (§§ 67 a) a 69 zákona).

Ale v případě, o který tu jde, souhlasí obě strany v tom, že žalobce jako bývalý zaměstnanec zrušené »Moravské nemocenské pokladny v Brně« byl převzat žalovanou nemocenskou pojišťovnou do jejích služeb a že žalovaná vstoupila do služební smlouvy se žalobcem, takže o tom, co bylo právě vyloženo, spor vůbec nevznikl a pro rozhodování Ú. S. P. není podnětu. —

V 5. odstavci § 72 jest dále ustanoveno, že přejímající nem. pojišťovny nejsou povinny přiznati převzatým zaměstnancům služební postavení, které měli ve zrušené nem. pojišťovně. Podle toho jest přejímající nem. pojišťovně ponecháno na vůli, jaké služební postavení chce převzatému zaměstnanci přiznati, a jest otázkou, mohlo-li by z této příčiny dojít ke sporu, v němž by podle poslední věty uvedeného odstavce měla rozhodnouti Ú. S. P. Leč touto další otázkou není třeba v tomto případě se obírat, protože žalobce sám ve sporu prohlašuje (čl. 18 a 20), že si nečiní nároku na přiznání stejného služebního postavení, jaké měl u zrušené Moravské nemocenské pokladny, a ve shodě se zákonem připouští (č. 1. 36), že žalovaná nem. pojišťovna není povinna přiznati mu služební postavení, které měl anebo právem míti měl u zrušené nem. pokladny.

Ze zákona nelze vyvoditi, že by spory jiného druhu, než bylo uvedeno, zejména spory o zaplacení služebních požitků byly ustanovením poslední věty pátého odstavce § 72 přikázány k rozhodování Ú. S. P. Jde tu o předpis výjimečný, který jest vykládati přesně, a to tím spíše, ježto znění zákona není tak jasné, aby o jeho významu a dosahu nemohly vzejít pochybnosti. V pochybnostech, zda přísluší věc na pořad práva, jest se spíše rozhodnouti pro příslušnost řádných soudů, neboť s. řízení poskytuje poměrně nejbezpečnější záruku pro spolehlivé projednání a správné rozhodnutí sporu. Z toho plyne, že pro spory o zaplacení služebních požitků mezi přejímací okresní nemocenskou pojišťovnou a převzatými

zaměstnanci zrušené pojišťovny platí příslušnost řádných soudů podle § 1 j. n., neboť jde o služební poměr soukromoprávní, jak plyne zejména z ustanovení § 68 zákona o soc. poj. — (viz »výklad« od Dra Gallasa a Dra Janošíka, 1929, str. 144). —

Žalobce se domáhá na žalované straně zaplacení služebních požitků, na nichž prý byl zkrácen jednak zrušenou Moravskou nemocenskou pokladnou v Brně a jednak žalovanou samou, úhrnem 11.611 Kč 50 h. O těchto žalobních nárocích přísluší ve smyslu dosavadních úvah rozhodovati řádným soudům (§ 1 j. n.), a to se zřetelem k hodnotě předmětu sporu přes 5.000 Kč sborovému soudu první stolice. Rekursní soud nepochybil, zamítnul-li námitky nepřipustnosti pořadu práva a věcné nepřislušnosti soudu, i když nelze s jeho důvody ve všem souhlasiti. Dovolacímu rekursu bylo proto odepříti úspěch.

R o z h o d n u t í n e j v y š š í h o s o u d u z e d n e 17. ú n o r a
1931 R II 488/30. Karel Jelínek.

Byl-li návrh na povolení exekuce nucenou dražbou nemovitostí soudem I. stolice zamítnut, rekursním soudem však usnesení to zrušeno a soudu prvému uloženo, aby znovu o návrhu rozhodl, jest pro otázku, lze-li exekuci povolit, rozhodující knihovní stav, jaký byl v době podání návrhu; exekuci jest povolit, i když nyní jest knihovním vlastníkem jiná osoba, a to i tehdy, nabyla-li nemovitosti důvěřujíc v poz. knihu, z níž nebylo patrné, že ex. návrh byl podán. — Poměr § 135 ex. ř. (§ 29 knih. zák.) k §§ 99, 132 knih. zák.

Na domě M. K-ové bylo vloženo podle dlužního úpisu právo zástavní pro pohledávku F. Š-ové 3.000 Kč. Dalších zápisů (poznámka žaloby nebo vykonatelnosti) nebylo.

Dne 3. dubna F. Š., dosáhnuvši pro tuto pohledávku ex. titulu, podala u ex. soudu, který byl zároveň i knih. soudem, pod č. d. 1828 návrh na nucenou dražbu. Plomba tohoto návrhu v pozemkové knize vyznačena nebyla.

Téhož dne, o něco později, pod č. d. 1835, podali manž. J., kteří tento dům od M. K. koupili, knih. žádost za vklad jejich práva vlastnického, kterýžto vklad byl také povolen.

Zmíněný návrh na nucenou dražbu byl dne 8. dubna ex. soudem zamítnut z důvodů, jež s řešením této otázky nesouvisí (zamítnutí v poz. knize nebylo — právem — poznamenáno); rekursní soud však usnesení prvního soudu zrušil a přikázal mu, aby o návrhu znovu rozhodl. Okresní soud dne 15. července exekuci povolil.

Proti povolení exekuce podali manž. J., co knihovní vlastníci, rekurs. Soud I. stolice rekurs odmítl, ježto stěžovatelé, jako osoby na ex. řízení nezúčastněné, nejsou k podání rekursu oprávněni a mohou se proti povolení exekuce brániti jen žalobou podle § 37 ex. ř.